

БРУТАЛЕН

Л. Ц. Шен

На Карен О'Хара и Џозефин Мекдонел.

„Те сакам како што се сакаат некои мрачни нешта,
потајно, меѓу сенката и душата.“ - Пабло Неруда, Сто
љубовни сонети

ПЛЕЈЛИСТА

- “Bad Things” –Machine Gun Kelly & Camila Cabello
- “With or Without You” –U2
- “Unsteady” –X Ambassadors
- “Fell in Love with a Girl” –The White Stripes
- “Baby It’s You” –Smith
- “Nightcall” –Kavinsky
- “Last Nite” –The Strokes
- “Teardrop” –Massive Attack
- “Superstar” –Sonic Youth
- “Vienna” –Billy Joel

ЗАБЕЛЕШКА

Во јайонската култура, симболиката на цуџоџи на црешаџа се слави од дамнина. Црешовиоџи цуџи ја џреџсџавува крџвкостџа и величџесџивеностџа на живоџиоџи. Вечен џоџсеџџник дека живоџиоџи е убав, џросџо зачуџувачки убав, но, за жал, и краџџок.

Како и врскиџе.

Бидџе мудри. Дозволеџе да ве води срџеџо. И коџа ќе најџеџе некој шџџо вреди - не џушџаџџе џо никоџаш.

ПОГЛАВЈЕ 1

ЕМИЛИЈА

Баба ми еднаш ми кажа дека љубовта и омразата се истото чувство само под различни околности. Исто и страста. Исто и болката. Она чудното чувство што ви врие во градите? Исто. Не ѝ верував додека не го запознав Барон Спенсер и стана мој кошмар.

Потоа мојот кошмар се претвори во реалност.

Мислев дека му побегнав. Бев дури и доволно глупава да помислам дека заборавил дека воопшто постојам.

Но кога се врати, удри посилно одошто некогаш сум мислела дека е возможно.

И, како домино, паднав.

ПРЕД ДЕСЕТ ГОДИНИ

Само еднаш претходно имав влезено во вилата, првиот ден кога со моето семејство дојдовме во Тодос Сантос. Тоа беше пред два месеца. Тој ден, стоев вкопана во место на истиот тврд аборосов под што никогаш не крцкаше.

Тој прв пат, мајка ми ме потчукна по ребрата. „Знаеш дека овој под е направен од најтврдото дрво на светот?“

Заборави да спомене дека му припаѓа на човекот со најтврдото срце на светот.

Никако не можев да сфатам зошто толку богати луѓе би фрлиле толку многу пари на толку мрачна куќа. Десет спални соби. Тринаесет бањи. Вежбалница на затворено

и драматични скалила. Најдобрите погодности што може да се купат, но сè, освен тениското игралиште и дваесет-метарскиот базен, беше во црна боја.

Секое пријатно чувство што би можеле да го имате, црната боја го задушуваше во истиот момент кога ќе влезете низ огромната дрвена порта украсена со железни рамки. Дизајнерот за внатрешно уредување мора да бил некој средновековен вампир, судејќи по студените, безживотни бои и огромните железни лустери што висеа од таваните. Дури и подот беше толку темен, што изгледаше како да лебдам над бездна и небаре секој момент ќе пропаднам во пропаста.

Иако куќата имаше десет спални соби, а во неа живејќи тројца луѓе, од кои двајца едвај се вртеа дома, Спенсерови сепак решија да нè сместат нас во куќата за послуга до гаражата. Да, беше поголема од нашата изнајмена барака во Ричмонд, Вирџинија, но во тој момент тоа сепак не ми се допадна.

Веќе не.

Сè во вилата на Спенсерови беше дизајнирано да заплашува. Толку богати и имашливи, а сепак сиромашни. Ова не се среќни луѓе, си реков.

Зјапав во своите патики, старите излитени шкарт Ванс на кои нацртав шарени цветови од страните за да не се забележува дека не беа оригинал, и подголтнав тешко, чувствувајќи се неважно уште пред да ме омаловажи *џој*. Уште пред воопшто да го запознаам *неџо*.

„Се прашувам каде е тој?“ прошепоти мајка ми.

Додека стоевме во ходникот, морници ме полазија од ехото што се одби од голите сидови. Мајка ми сакаше да праша дали може да ја земеме платата два дена однапред, затоа што моравме да купиме лекови за мојата помлада сестра, Роузи.

„Слушам некаков звук од онаа соба.“ Мајка ми посочи кон една врата на спротивниот сид од засводеното претсобје. „Оди тропни. Јас ќе се вратам да почекам во кујната.“

„Јас? Зошто јас?“

„Затоа што“, рече, гледајќи ме остро со поглед што ми ја пробиваше совеста, „Роузи е болна, а неговите се на пат. На иста возраст сте. Тебе ќе те ислуша.“

Направив како што ми кажа, не за мајка ми, туку за Роузи, несвесна за последиците. Следните неколку минути ме чинеа цела четврта година средно и беа причината зошто се одделив од своето семејство на само осумнаесет години.

Виш мислеше дека му ја знам тајната.

Што не беше точно.

Се сеќавам само како се довлечкав до уште една од темните врати и дека раката ми лебдеше неколку сантиметри од бравата, кога слушнав длабок, рапав глас на некој постар човек.

„Знаеш како оди, Барон.“

Маж. Најверојатно пушач.

„Сестра ми се пожали дека повторно ѝ додеваш.“ Мажот ги процеди зборовите, па потоа го повиши тонот и тресна со раката во нешто тврдо. „Доста ми е од твоето непочитување кон неа.“

„Еби се.“ Го слушнав смирениот тон на помлад маж. Звучеше... како сето тоа да му беше забавно. „И таа нека се ебе. Чекај, затоа ли си дојден, Дерил? И ти ли сакаш да ја плеснеш? Добрата вест е што сестра ти е пуштена во промет, само треба да имаш пари да ѝ платиш.“

„Се слушаш ли што зборуваш, бе ѓубре едно?!“ *Шлаканица.* „Мајка ти ќе беше горда.“

Настана тишина, а потоа младиот глас рече: „Само уште еднаш спомни ја мајка ми и ќе ти дадам вистинска причина да си ја ставиш таа забна протеза за која разговараше со татко ми.“ Тонот му беше толку отровен, поради што помислив дека можеби и не беше толку млад како што мислеше мајка ми.

„Подалеку од мене“, предупреди помладиот глас. „Можам да те претепам сега. Всушност, едвај се воздржувам. Цело. Ебено. Време. Преку кур ми е од твоите срања.“

„Зошто по ѓаволите мислиш дека имаш избор?“ Поста-риот маж пакосно се насмеа.

Го почувствував неговиот глас во своите коски, како отров што ми го нагризува костурот.

„Зар не слушна што реков?“ процеди помладиот маж. „Сакам да се тепам. Ми се допаѓа болката. Можеби затоа што прави полесно да се помирам со фактот дека еден ден ќе те убијам. Ќе те убијам, Дерил. Еден ден, ќе те убијам.“

Запрепастано воздивнав, премногу шокирана да се поместам. Слушнав гласен удар и потоа некој тресна наземи, повлекувајќи при падот некои предмети со себе.

Се спремав да побегнам, затоа што очигледно не требаше да го слушнам тој разговор, но тој ме фати на препад. Пред да се свестам што се случува, вратата се отворив и се најдов лице в лице со момче отприлика на мои години. Видов момче, но немаше ништо момчешко кај него.

Постариот човек стоеше зад него, дишејќи тешко, наведнат и потпрен со двете раце на биро. Наземи имаше паднати книги, а усната му беше расечена и крвареше.

Собата всушност беше библиотека. Полици од ореово дрво, со книги со тврди корици, беа поредени по сидовите, од под до таван. Почувствував болка во градите затоа што некако знаев дека никогаш повеќе немаше да ми биде дозволено да влезам таму.

„Што кур?“ процеди момчето. Подзамижа и ме загледа како низ нишан.

Колку години имаше? Седумнаесет? Осумнаесет? Фактот што бевме отприлика на иста возраст како само да ја влошуваше ситуацијата. Ја спуштив главата, а образите ми гореа со толку многу оган што ми се чинеше дека би можел да ја срамни цела куќа со земја.

„Прислушуваше ли?“ Вилицата му заигра во грч.

Панично одмавнав со главата, но тоа беше лага. Никогаш не ме бивало за лажење.

„Ништо не слушнав, се колнам.“ Се задушив од сопствените зборови. „Мајка ми работи тука. Неа ја барав.“ Повторно лага.

Никогаш не сум била плашливка. Секогаш бев храбрата. Но во тој момент воопшто не се чувствував храбро. На крајот на краиштата, не требаше да сум таму, во неговата куќа, а во никој случај не требаше да ја слушам нивната расправија.

Момчето се доближи чекор кон мене, а јас се повлеко чекор назад. Очите му беа мртви, но усните црвени, полни и сосема живи. Овој ќе ми го скрши срцето ако му дозволам. Не знам од каде се појави таа мисла во мојата глава, но ме запрепасти затоа што немаше смисла. Никогаш се немав вљубено, а бев премногу вознемирена за воопшто да му ги забележам бојата на очите или фризура, а камоли да помислам дека би можела да развијам некакви чувства за него.

„Како се викаш?“ ме праша. Мирисаше прекрасно - на некој мажествен младешки мирис, на слатка пот, кисели хормони и тазе испрана долна облека, една од многуте обврски на мајка ми.

„Емилија.“ Се накашлав и му подадов рака. „Пријателите ме викаат Мили. Можеш и ти.“

Изразот на неговото лице не откриваше никаква емоција. „Готова си, Емилија.“ Намерно ми го развлече името, потсмевајќи се на мојот јужњачки акцент, и воопшто не ни погледна во мојата подадена рака.

Набрзина ја повлеко, а образите повторно ми ги разгоре срам.

„Погрешно ебено место и погрешно ебено време. Нареден пат кога ќе те видам каде било во мојава куќа, најдобро да имаш мртвечка вреќа со себе, затоа што нема шанси да излезеш жива одовде.“ Гневно помина покрај мене, допирајќи ме по рамо со мускулестата рака.

Нозете ми се пресекоа. Се завртев кон постариот човек и погледите ни се сретнаа. Одмавна со главата и се исклешти толку грозно, што посакав да пропаднам во земја. Крв му капеше од усната на кожноста чизма, црна како и неговата излитена моторџиска кожна јакна. Што ли бараше таков тип на вакво место? Само зјапаше во мене, не поместувајќи се ни да си ја избрише крвта.

Се завртев и истрчав, чувствувајќи како блуеница ме пече во грлото и се заканува да излета надвор.

Излишно е да кажам дека Роузи таа недела остана без лек, а моите родители не добија плата ни минута порано од предвиденото.

Тоа беше пред два месеца.

Денес, кога поминав низ кујната и се качив горе, немав друг избор.

Тропнав на вратата на Вишс. Неговата соба беше на вториот кат на крајот на широкиот, закривен ходник, а вратата гледаше кон лебдечките камени скали.

Дотогаш немав влезено во собата на Вишс и посакував да можеше да остане така. За жал, некој ми го имаше украдено учебникот по математика. Некој ми провалил во шкафчето, ги извадил сите мои работи и внатре оставил ѓубре. Празни лименки од кока-кола, средства за чистење и омоти од кондоми испаднаа кога го отворив шкафчето.

Уште еден не толку паметен, но сепак успешен начин учениците од средното Ол Сејнтс да ме потсетат дека не сум ништо повеќе од евтина послуга. Но досега веќе бев толку многу навикната на тоа, што воопшто не се ни вцвренив. Кога сите очи во ходникот се свртеа кон мене и од сите страни одекна презрива смеа, само ја кренав брадата и отидов право на следниот час.

Средното училиште Ол Сејнтс беше преполно со разгалени, претерано привилегирани грешници. Училиште во кое, доколку не се облекувате или однесувате на одреден начин, не припаѓате таму. Роузи, за среќа, се вклопи подобро од мене. Но јас, со својот јужњачки акцент и неконвенционален стил на облекување, како и фактот дека еден од најпопуларните момци во училиштето, Вишс Спенсер, ме мразеше од дното на душата, никако не се вклопив.

Уште полошо беше што не ни сакав да се вклопам. Тие деца воопшто не ме импресионираа. Не беа ни љубезни, ни пријатни, а ни нешто особено паметни. Не поседуваа вредности какви што барав од пријатели.

Но очајно ми беше потребен учебникот, ако сакав некогаш да можам да побегнам од ова место.

Тропнав трипати на вратата од махагониево дрво од собата на Вишс. Стискајќи ја долната усна со своите прсти, се обидов да вдишам што е можно подлабоко, но тоа воопшто не ми помогна да ми се смири пулсирањето во вратот.

Те молам не биди тука...

Те молам не биди кретен...

Те молам...

Тивок звук се слушна од процепот под вратата и целото тело ми се вкочани.

Кикотење.

Вишс никогаш не се кикотеше. Искрено, типот едвај се смееше. Дури ретко и кога воопшто се насмеуваше. Не. Звукот беше несомнено женски.

Слушнав како шепоти нешто со неговиот рапав глас поради што девојката застенка. Ушите ми гореа и вознемирено си ги протрив дланките од жолтите исечени фармерки кои ми ги покриваа бутините. Од сите сценарија што можев да си ги замислам, ова дефинитивно беше најлошото.

Тој.

Со друга девојка.

Која ја мразев без воопшто да ѝ го знам името.

Немаше никаква смисла, но сепак чувствував необјаслива лутина.

Но очигледно беше внатре, а јас имав мисија.

„Вишс?“ го викнав, обидувајќи се да звучам смирено. Се исправив, иако знаев дека не може да ме види. „Мили е. Извинете што ве прекинувам. Само ми треба да го позајмам твојот учебник по математика. Мојот го нема, а морам да се спремам за утрешниот тест.“ Немој случајно ти да учиш за тестот, тивко додадов.

Не одговори ништо, но слушнав тешко издишување (на девојката), шушкање на ткаенина и звук на патент кој се движеше. Несомнено, надолу.

Ги затворив очите и го притиснав челото на студената дрвена врата.

Биди храбра. *Голѝни си ја ѓордосѝа*. За неколку години ова нема да биде важно. Вишс и неговите глупави испади ќе бидат само далечни спомени, а снововскиот град Тодос Сантос само правлив дел од моето минато.

Моите родители веднаш ја прифатија можноста кога Џозефин Спенсер им понуди работа. Нè одвлечкаа од другиот крај на земјата до Калифорнија затоа што имаше по-добра здравствена грижа и не требаше да плаќаме кирија. Мајка ми работеше како готвачка и куќна помошничка, а татко ми како градинар и мајстор. Брачниот пар што претходно работел тука, дал отказ, што воопшто не ме чудеше. Прилично сум сигурна дека ни моите не беа воодушевени со работата. Но вакви можности ретко се укажуваа, а мајката на Џозефин Спенсер беше пријателка со тетката на мајка ми и така и ја добија работата.

Планирав брзо да си заминам одовде. Поточно, веднаш штом ме примеа на првиот факултет надвор од оваа држава. Но, за да го направам тоа, ми беше потребна стипендија.

А за стипендија ми беа потребни извонредни оценки.

А за извонредни оценки ми беше потребен овој учебник.

„Вишс“, го процедив низ заби неговиот глупав прекар. Знаев дека си го мрази вистинското име, а, не знам зошто, не сакав дополнително да го лутам. „Ќе го земам учебникот и ќе ги препишам формулите ептен набрзина. Брзо ќе ти го вратам. Те молам.“ Ја голтнав грутката фрустрација што ми се беше создала во грлото. Беше доволно лошо што некој ми ги украде работите, повторно, па уште сега морав да барам услуги од Вишс.

Кикотењето стануваше погласно. Високиот, пискав звук ми создаваше болка во ушите. И едвај се воздржував да не ја отворам вратата и да му се нафрлам со тупаници.

Слушнав како стенка од задоволство, но знаев дека тоа немаше никаква врска со девојката со која беше. Обожаваше да ме провоцира. Уште од нашата прва средба пред библиотеката, два месеца претходно, непрестајно ме потсетуваше дека не бев доволно добра.

Доволно добра за неговата вила.

Доволно добра за неговото училиште.

Доволно добра за неговиот град.

Најлошото од сè? Тоа воопшто не беше фигуративно кажано. Градот навистина беше негов. Барон Спенсер Јуниор, нарекуван Вишс¹ поради бруталното, студеното, немилосрдно однесување, беше наследник на едно од најголемите семејни богатства во Калифорнија. Спенсерови поседуваа нафтена компанија, половина Тодос Сантос, вклучително и трговскиот центар, како и три зони со бизнис-центри со канцеларии. Вишс имаше доволно пари за следните десет генерации на семејството.

Но јас немав.

Моите родители беа послуга. Ние моравме да заработуваме со труд и пот. Не очекував тој да го сфати тоа. Деца со доверителни фондови никогаш не сфаќаа. Но претпоставував дека барем ќе глуми, како сите други.

Образованието ми беше важно, а во тој момент имав чувство како да ми беше ускратено.

Затоа што богатшите ми ги украдоа учебниците.

А особено затоа што ова богато разгалено детиште не сакаше да ми ја отвори вратата од својата соба за накратко да го позајмам неговиот учебник.

„Вишс!“ Ме фати нервоза и силно треснав со дланката по вратата, игнорирајќи го болното пулсирање во зглобот што проследи. Продолжив, очајнички, „Ајде!“

Бев на раб да се завртам и да си одам. Па макар и тоа да значеше да се качам на велосипед и да возам до другиот крај на градот за да го позајмам учебникот од Сидни. Сидни ми беше единствената другарка во Ол Сејнтс, поточно единствената личност што ми се допаѓаше од целиот клас.

Но тогаш слушнав како Вишс се клешти и знаев дека си игра мајтап со мене. „Клекни ми на колена. Моли ме да ти го дадам и ќе ти го дадам“, рече.

1 Брутален.

Не на девојката во неговата соба.

Туку мене.

Тотално полудев. Иако знаев дека правам грешка. И дека победата е негова.

Ја турнав вратата за да ја отворам и влегов во неговата соба, стискајќи ја кваката толку силно, што зглобовите на прстите ми беа бели и ми гореа.

Погледот ми летна кон неговиот огромен кревет, едвај задржувајќи се на прекрасниот мурал над него - четири бели коњи што галопираат во темнина - и на елегантниот темен мебел. Креветот потсетуваше на престол, сместен во средина на собата, голем и висок и покриен со црн сатен. Седеше на работ на душекот, а девојката, со која имав физичко, му седеше во skut. Се викаше Џорџија и нејзините баба и дедо ги поседуваа повеќето лозја на северот на Кармел Вали. Долгата руса коса на Џорџија му го покриваше едното од широките рамена, а нејзиниот исончан тен изгледаше совршено и мазно наспроти бледилото на Вишс.

Неговите темносини очи, кои беа толку темни што речиси беа црни, не престанаа да гледаат во мене додека продолжуваше страшно да ја бакнува и лиже како да беше направена од шеќерна волна. Требаше да го тргнам погледот, но не можев. Бев заробена во неговиот поглед, сосем парализирана, па затоа кренав само една веѓа, давајќи му до знаење дека не ми е гајле што прави.

Само што ми беше. И тоа многу.

Всушност, толку многу, што продолжив бесрамно да зјапам во него. Во неговите испиени образи додека го пикаше јазикот длабоко во нејзината уста, но не престануваше да гледа во мене, чекајќи да реагирам. Почувствував како телото почнува да ми трепери на еден сосема непознат начин, покорувајќи се на неговата магија. На слатката, опојна магла. Сексуална, непожелна, но сепак неизбежна. Сакав да се ослободам од неа, но никако не успевав.

Уште посилно ја стиснав кваката и подголтав, спуштајќи го погледот на неговата рака која ја стегна нејзината половина. Јас ја стегнав својата половина преку ткаенината на мојата маичка со жолто-бели сончогледи.

Што, по ѓаволите, не беше во ред со мене? Чувството додека го гледав како бакнува друга девојка беше неподносливо, но и некако фасцинантно.

Сакав да гледам.

Не сакав да гледам.

Во секој случај, не можев да не гледам.

Признавајќи пораз, трепнав и го свртев погледот кон едно црно капче со натпис Рајдерс на наслонот на неговиот стол.

„Учебникот, Вишс. Ми треба“, повторив. „Не излегувам одовде без него.“

„Губи се, Слугинке“, изговори во раскикотената уста на Џорџија.

Почувствував како во срцето ми се зарива трн, исполнувајќи го со неподнослива љубомора. Не можев да ја сфатам оваа своја физичка реакција. Болката. Срамот. *Похошта*. Го мразев Вишс. Беше напорен, бесчувствителен и полн со омраза. Слушнав дека мајка му починала кога имал девет години, но сега имаше осумнаесет и добра маќеа која му дозволуваше да прави што сака. Џозефин личеше на фина и грижлива.

Немаше причина да биде толку суров, а сепак беше со сите. Особено со мене.

„Нема.“ Бес вриеше во мене, но однадвор останав мирна. „Учебничкој. По. Мајемајшика.“ Зборував полека, третирајќи го како идиот, каков што мислев дека е. „Само кажи ми каде е. Ќе ти го оставам пред врата кога ќе завршам. Тоа ти е најлесниот начин да се ослободиш од мене и да се вратиш на своите... активности.“

Џорџија, која си играше со неговиот патент, облечена во тесен бел фустан веќе откопчан одзади, незадоволно промрмори, се тргна од него и преврте со очите.

Налутено ги исперчи усните. „Сериозно, Минди?“ Многу добро знаеше дека се викам Мили. „Добро, немаш ништо попадетно во слободно време? Не мислиш дека баш и не си во негова лига?“

Вишс ме одмери за момент, смешкајќи се арогантно. Беше просто преубав. За жал. Црна коса, блескава и модерно потстрижана, пократка од страните, а подолга горе. Очи со боја на индиго, бескрајно длабоки, сјајни и некако огрубени. Не знам поради што. Кожа толку бледа што личеше на прекрасен дух.

Како сликарка, честопати се восхитував на неговиот изглед. На аглите на неговото лице и острата структура на коските. На мазните рабови. Дефинирани и јасно обликувани. Создаден да биде насликан. Вистинско ремек-дело на природата.

И Џорџија го знаеше тоа. Скоро ја имав слушнато како зборува за него во соблекувалната по часот по физичко. Другарка ѝ рече: „Прекрасен тип.“

„Да, ама со *огвратиен* карактер“, брзо додаде Џорџија. Настана куса тишина, па двете прснаа во смеа.

„Што има врска?“ рече другарката на Џорџија. „Сепак би му се качила.“

Најлошото беше што ги разбирав.

Беше фраер и безобразно богат - популарен тип кој се облекуваше добро и секогаш знаеше да каже што треба. Совршен херој од *Ол Сејнтс*. Возеше добра кола, *Мерцедес*, и ја имаше онаа таинствена аура на алфа мажјак. Секогаш сите очи беа вперени во него. Дури и кога молчеше.

Глумејќи досада, ги прекрстив рацете и го потпрев колкот на рамката од вратата. Зјапав низ прозорецот, свесна дека ќе ми дојдат солзи на очи ако гледам во него или во Џорџија.

„Негова *лига*?“ презриво реков. „Ние не ни играме иста игра. Јас не играм валкано.“

„Ќе играш, кога доволно ќе те испровоцирам“, остро ми возврати Вишс. Имав чувство како да ми ја откорнал утробата од телото и да ја фрлил на неговиот совршен под од абонос.

Трепнав полека, трудејќи се да изгледам незаинтересирано. „Учебникот?“ по двестоти пат прашав.

Веројатно заклучи дека доволно ме мачел за денес. Кимна со главата кон еден ранец под неговото биро. Прозорецот над бирото гледаше кон куќата за послуга во која живеел јас, овозможувајќи му совршен поглед точно во мојата соба. Веќе неколкупати го имав фатено како зјапа низ прозорецот во мене и секогаш се прашував зошто.

Зошто, зошто, зошто?

Многу ме мразеше. Интензитетот на неговиот остар поглед ми го гореше лицето секојпат кога ќе ме погледнеше, што баш и не беше толку често колку што би сакала. Но бидејќи јас сум разумна девојка, не си дозволував премногу да размислувам за тоа.

Отидов до ранецот на Живанши што секој ден го носеше на училиште и гласно издишав додека го отворав, чепкајќи низ неговите работи. Ми беше мило што бев свртена со грб кон нив и се обидував да не обрнувам внимание на звуците што ги испуштаа додека се бакнуваа.

Но кога раката ми го допре познатиот сино-бел учебник по математика, се скаменив. Зјапав во јапонската цреша што ја имав нацртано на корицата. Бес ми заигра по 'рбетот, ми потече во вените и ги стиснав рацете во тупаници. Крв ми зашишти во ушите, а дишењето ми се забрза.

Тој ѝ ровалил во моејто шкафче.

Со растреперени прсти, го извадив учебникот од ранецот. „Ти ми го украде учебникот?“ Се свртев кон него. Сите мускули на лицето ми беа напнати.

Ова беше врвот. Отворена агресија. Вишс постојано ме провоцираше, но никогаш досега ме немаше понижено вака. Ми ги украде работите и ми го наполнил шкафчето со кондоми и користена тоалетна хартија, да му се посерам.

Погледите ни се сретнаа. Ја турна Џорџија од својот skut, небаре беше некое немирно кутре со кое му здодеало да си игра, и стана. Зачекорив кон него. Сега стоевме толку блиску, што носовите речиси ни се допираа.

„Зошто ми го правиш ова?“ налутено реков, гледајќи во неговото безизразно, камено лице.

„Зашто ми се може“, се насмевна за да ја сокрие болката во очите.

Што ли ти јаде, Барон Сџенсер?

„Зашто е забавно?“ додаде смеејќи се и фрлајќи ѝ ја јакната на Џорџија. Без воопшто да ја погледне, ѝ даде знак да си оди.

Очигледно не беше ништо повеќе од обичен реквизит. Средство за да ја постигне целта. Да ме повреди мене.

И успеа.

Не требаше да ме потресува неговото однесување. Беше сосема сеедно. Поентата беше дека го мразев. Го мразев толку многу што од самата помисла дека ми се допаѓа како изгледа, ми се создаваше мачнина во стомакот. Ја мразев својата површност и се сметав за глупава што многу ми се допаѓаше начинот на кој острата, силна вилица му играше кога се обидуваше да си ја сокрие насмевката. Го мразев тоа што ми се допаѓаа паметните, духовити забелешки кои ги кажуваше на час. Мразев што беше циничен реалист, а јас безнадежен идеалист, а сепак ми се допаѓаше секоја мисла што ја изговараше на глас. И мразев што еднаш неделно, секоја недела, срцето ми полудуваше во градите при помислата дека може да е тој.

Го мразев, а јасно беше дека и тој ме мразеше мене.

Го мразев, но уште повеќе ја мразев Џорџија затоа што неа ја бакнуваше.

Сосема свесна дека не можам да се расправам со него - затоа што моите работат тука - се воздржав од коментар и се упатив кон вратата. Но едвај успеав да стигнам до прагот, кога неговата груба рака ме зграпчи за лактот, ме заврте и ме повлече кон неговите цврсти гради. Од петни жили го задушив крикот во грлото.

„Спротивстави ми се, Слугинке“, ми се раздра во лице, а ноздрите му трепереа како на диво животно. Усните му

беа ужасно блиску до моите. Сè уште отечени од бакнувањето со друга девојка, огнено црвени наспроти неговата бледа кожа. „Барем еднаш во животот избори се за себе.“

Се извлеков од неговата рака, стискајќи го учебникот на градите како да ми е штит. Потоа истрчав од неговата соба и не застанав да земам здив додека не стигнав до куќата за послуга. Ја турнав вратата, истрчав до својата соба и се заклучив. И потоа се фрлив на креветот со тешка воздишка.

Не плачев. Тој не ги заслужуваше моите солзи. Но бев луга, вознемирена и, да, малку скршена.

Во далечината, слушнав како од неговата соба трешти музика, која стануваше сè погласна и погласна, додека најпосле не го засили звукот на максимум. Ми требаа неколку секунди да ја препознаам песната. „Stop Crying Your Heart Out“ од Оејзис.

Неколку минути подоцна, се слушна и црвениот Камаро со автоматски менувач на Џорџија, оној за кој Вишс презриво коментираше: Кој, по ѓаволите, купува Камаро со автоматски менувач?, како со чкрипење се спушта по приодниот пат. И таа звучеше луто.

Вишс беше суров. Штета што мојата омраза кон него беше обвинена во тенок слој на нешто што создаваше чувство слично на љубовта. Но си ветив себеси дека ќе го одвојам тоа нешто и ќе го уништам, а на негово место ќе пуштам чиста омраза пред да ме зароби. Тој, си ветив, нема никогаш да ме скрши.